

De hoop van de gemeente

“The hope of the church”, John Weston

Zekere beloften

Zelfs de meest vluchtige bijbellezer moet worden aangegrepen door de talrijke keren dat er in het nieuwe testament geschreven is over de wederkomst van Christus. Ongeveer 318 maal is daarvan sprake en zij wordt genoemd in 22 van de 27 boeken, brieven enz. van het nieuwe testament. In enkele van deze bijbelboeken op bijna elke bladzijde. De Heer Jezus Zelf was de eerste die zijn discipelen heeft gezegd, dat Hij zou terugkomen:

“Dat uw lendenen omgord zijn en uw lampen brandende. En gij, zijt gelijk mensen die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomt van de bruiloft, opdat als hij komt en klopt, zij hem terstond open doen” (Luk. 12:35, 36).

En in Joh. 14:3 gaf Hij hun opnieuw de belofte:

“En zo ik heenga, en u plaats bereid, kom ik weder, en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar ik ben”.

De allerlaatste woorden van Christus tot de zijnen, die Hij gesproken heeft vanuit de hemel, herhalen zijn eerder gedane beloften:

“Ja ik kom haastelijk” (Openb. 22:20).

Alle schrijvers van het nieuwe testament, van de eerste tot de laatste, hebben, geïnspireerd door de Heilige Geest, geschreven van zijn wederkomst als de zekere en spoedig in vervulling gaande hoop van de kinderen van God.

Paulus schrijft in één van zijn eerste brieven:

“De Heer zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met de bazuin Gods nederdalen van de hemel; en wij zullen... in wolken opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht.” (1 Thess. 4:16, 17).

En in één van zijn laatste brieven schrijft hij over deze verwachting als van de gelukzalige hoop (Titus 2:13).

Terecht merkt een andere schrijver op: “Het is even zeker dat de Zoon van God van de hemel zal komen, als het feit dat Hij daarheen is gegaan, of dat de Heilige Geest nu nog op deze aarde is. Als wij het ene feit toestemmen, moeten wij al deze feiten toestemmen. Maar als we het één ontkennen, zullen we ook het ander moeten ontkennen, aangezien al deze feiten rusten op dezelfde grondslag. Zij staan of vallen samen”. Het enige waarnaar de eerste christenen moesten uitzien en op moesten wachten, was de wederkomst van Christus. Zijn komst is, zoals we zullen zien, in de Schrift aangeduid als *de* hoop van de gemeente.

Haar oorsprong in Christus

Het is zijn eigen liefde, die begeert de zijnen bij Zich te hebben in de hemel. Reeds vóór zijn lijden en sterven bad Hij de Vader: “Ik wil, dat, Waar Ik ben, ook die bij mij zijn, die Gij mij gegeven hebt” (Joh. 17:24).

De hoop van de gemeente is niet maar een leer betreffende de tweede komst des Heren, die wij ontvangen hebben en die nu in gedachten gehouden moet worden. Neen, met harten die hebben geleerd Hem lief te hebben, verwachten de gelovigen hun Heer en Heiland. Daarnaar zien zij uit. Aan de gelovigen van Thessalonica schreef Paulus dat zij tot God bekeerd waren, om zijn Zoon uit de hemelen te verwachten.

Een hemelse, geen aardse hoop

In Kol. 1:5 lezen we van de hoop, die *in de hemelen* voor ons is weggelegd en Petrus schrijft over een erfenis die in de hemelen bewaard wordt.

De hemel en niet de aarde zal in de toekomst de verblijfplaats zijn van de gemeente.

De hoop van Israël staat in verbinding met deze aarde, in tegenstelling met die van de gemeente.

In Hebr. 3:1 worden wij aangesproken als deelgenoten van de *hemelse* roeping. De aarde zal de plaats van zegeningen zijn voor Gods aardse volk Israël, maar de hemel is de plaats die toebehoort aan de gelovigen. Zij wachten nu op de komst van Christus, die hen tot Zich zal nemen, zoals Hij in Joh. 14 beloofd heeft. Over deze hoop vindt u geen bepaalde uiteenzetting in het oude testament, omdat daarin de gemeente van God niet te vinden is, wel de jood en de heiden. Onze hoop is er niet op gericht dat Christus zijn koninkrijk zal aanvaarden om te regeren op aarde, waarover in het oude testament uitvoerig gesproken wordt, maar op zijn komst om de zijnen tot Zich te nemen in de hemelse heerlijkheid. Hij zal de plaats, die Hij nu inneemt aan de rechterhand van zijn Vader, verlaten en in wolken komen om ons te brengen in het huis van zijn Vader. Dit alles spreekt ons in duidelijke taal van een *hemelse* hoop.

Christus komt Zelf

De Schrift leert ons dat de gemeente het lichaam van Christus is. Hij is het hoofd in de hemel. Het lichaam zal echter eerst volmaakt zijn, als het verbonden is met zijn verheerlijkt hoofd. De gemeente is ook de bruid van Christus, maar haar bruidegom is nu in het huis van zijn Vader waar Hij wacht op het ogenblik dat Hij zijn bruid daar kan ontvangen.

Hoe Hij voor de zijnen zal komen, heeft Hij ons duidelijk medegedeeld. We zijn niet overgelaten aan spekulaties of gissingen met betrekking tot de wijze waarop Hij zal terugkomen. We vinden het eenvoudig, maar volledig vermeld in de woorden van Johannes 14. Christus heeft niets geheim gehouden over dat heerlijke gebeuren, met uitzondering van de tijd wanneer Hij zal komen. “De Heer Zelf zal nederdalen van de hemel” (1 Thess. 4:16). De Heer Zelf, letterlijk, persoonlijk en in lichamelijke gedaante.

In Handelingen 1 lezen we de persoonlijke afscheidsbijeenkomst van de Heer en zijn discipelen. Zo zal zijn wederkomst voor de zijnen ook het karakter hebben van een persoonlijke ontmoeting. In 1 Kor. 15:52 deelt Paulus ons mede, dat Hij plotseling zal komen, in een punt des tijds, in een ogenblik. Hij zal uit de hemel komen, maar niet op de aarde verschijnen, want wij zullen in wolken opgenomen worden, de Heer tegemoet in de lucht.

Hij daalt neer en wij stijgen op en ontmoeten Hem in de lucht. Met de lucht wordt bedoeld het luchtruim dat zich boven onze hoofden uitstrekt.

Hij zal wel op aarde komen, maar niet bij zijn komst voor de gemeente.

Een geroep, de stem, de bazuin

Wat er gebeuren zal als Hij komt voor de zijnen, is in de Schrift tot in de kleinste bijzonderheden medegedeeld. Hij zal nederdalen met een geroep, met de stem van een aartsengel en met de bazuin Gods. Er worden dus drie verschillende dingen genoemd, waarvan we de volgorde vinden in 1 Thess. 4:16. De eerste aanduiding dat Hij komt, zal gelegen zijn in het blazen van de bazuin. Allen die in Christus ontslapen zijn, zullen dan door het geluid van de bazuin opgewekt worden (1 Kor. 15:52).

Nadat zij de graven zijn uitgegaan, zullen zij wellicht een ondeelbaar ogenblik op de aarde staan, als hun verderfelijk lichaam verwisseld is in een onverderfelijk lichaam. Wij die levend overblijven, zullen dan samen met hen opgenomen worden.

“Wij zullen veranderd worden” zegt de apostel, Omdat dit sterfelijk lichaam onsterfelijkeid moet aandoen. De lichamen van de gelovigen, die leven bij de komst des Heren, zijn nog niet aan de verderfelijkeid prijs gegeven, maar zij zijn wel sterfelijk.

Hun begeerte is niet om ontkleed te worden, d.w.z. om te sterven, maar om overkleed te worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden worde (2 Kor. 5:4). Dit zal gebeuren als Christus komt. Verder is er sprake van de stem van een aartsengel. De Schrift spreekt er niet van wat deze stem is, maar wellicht mogen we er in zien het bijeenroepen van heirscharen van engelen om de Heer te vergezellen. We weten dat zij in elk geval aanwezig zullen zijn als de Heer met de zijnen naar de aarde komt (Matth. 25:31).

Tenslotte willen we wijzen op “het geroep”. De Heer Zelf zal nederdalen van de hemel met een geroep. Een duidelijker weergave van dit woord is: een oproep om te verzamelen. Het is een roep van zegepraal van de grote overwinnaar, die de zijnen roept om Hem in de lucht te ontmoeten. Dan zullen wij in een lichaam dat gelijkvormig is aan zijn verheerlijkt lichaam, onze Heer en Heiland zien en aldus zullen wij altijd met de Heer zijn.

Er wordt wel eens gezegd dat de komst van de bruidegom om zijn bruid tot Zich te nemen een soort geestvervoering zal zijn. Dit is natuurlijk niet juist. Het zal een ogenblik van overstelpende vreugde zijn, een vreugde die geen einde zal kennen.

Omvat alle gelovigen

De Schrift stelt de komst van Christus steeds voor als de eigenlijke hoop van de gehele gemeente. En toch zijn er zo heel weinig gelovigen die een duidelijk begrip hebben van deze komst. Zeer velen verwarren zijn komst als de Zon der gerechtigheid met zijn komst als de morgenster. Zij halen door elkaar de komst van Christus *voor* de zijnen en zijn komst *met* hen.

De vraag mag worden gesteld, wie nu eigenlijk deel uitmaken van de gemeente. Het antwoord vinden we in 1 Kor. 12:13:

“Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen”.

Hieruit blijkt duidelijk dat *alle* gelovigen, vanaf de uitstorting van de Heilige Geest op de pinksterdag, tot de opname van de gemeente bij de komst van Christus, het éne lichaam vormen, waarvan Christus het hoofd is. In het voorgaande vers, in 1 Kor. 12:12, lezen we de opmerkelijke woorden, dat, zoals het lichaam één is, hoewel er vele leden zijn, zo ook Christus is. Christus en zijn gemeente worden zo nauw met elkaar verbonden gezien, dat de Schrift spreekt van “Christus”, als zij doelt op de leden van het lichaam, verbonden met het hoofd. De gemeente, die zijn lichaam is, zal ook met Hem verbonden zijn in heerlijkheid.

In Efeze 5 schrijft Paulus, dat Christus de gemeente zo heeft liefgehad, dat Hij Zichzelf voor haar heeft overgegeven. Met welk doel?

“Opdat Hij de gemeente zichzelf zou voorstellen, verheerlijkt, geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebbende” (vs. 27).

“Wij zijn leden van zijn lichaam” zegt de apostel even verder.

Er is dus geen twijfel mogelijk. Allen die sinds de pinksterdag bekeerd zijn geworden, behoren tot de gemeente, tot het lichaam van Christus. Het onderscheid tussen jood en heiden bestaat niet meer. De jood, die tot bekering komt, wordt evengoed bij de gemeente gevoegd (Hand. 2:47) als de heiden.

Geen gedeeltelijke opname

Welke plaats is er dan, mogen wij wel vragen, voor de gedachte aan een *gedeeltelijke* opname van de gelovigen? De Heer komt immers voor de leden van zijn lichaam - de gemeente. Zal Hij een onvolledig lichaam tot Zich nemen? Hij wil immers, zoals we in Efeze 5 hebben gelezen, de gemeente Zichzelf voorstellen. Hij wil aan haar geen enkel gebrek zien. Zij zal volmaakt Zijn, heilig en onberispelijk. Zal er sprake kunnen zijn van volmaaktheid als er leden van het lichaam ontbreken?

Is het niet in zeker opzicht godslasterlijke taal, als wij, denkende aan zulk een schriftwoord, spreken van een gedeeltelijke opname? Deze leer is hoofdzakelijk gegrond op de woorden die we lezen in

Hebr. 9:28, waar staat, dat Christus ten tweede male zal verschijnen aan hen, die Hem verwachten. Laatstgenoemde woorden hebben echter betrekking op alle gelovigen. Zij betekenen niet, zoals sommigen veronderstellen, dat slechts zij zullen worden opgenomen die vasthouden aan de waarheid van Christus' komst voor de zijnen. Als dat waar was, zou onze vereniging met Christus bij zijn komst, afhankelijk zijn van kennis en inzicht. Gelukkig is dit niet zo. Onze vereniging met Hem geschiedt door de kracht en de tegenwoordigheid van de Heilige Geest.

In Hebr. 9:28 veronderstelt de Geest van God, als vanzelfsprekend, dat alle kinderen Gods op de aarde op één of andere wijze uitzien naar de komst van hun Zaligmaker. In werkelijkheid moest het ook zo zijn. Misschien zien niet alle gelovigen even duidelijk alle bijzonderheden. Zij genieten wellicht niet allemaal evenveel van de schatten, die nu reeds verborgen zijn in de beloften van Christus' wederkomst, omdat ze er geen oog voor hebben. Maar het is een onomstotelijke zekerheid, dat *allen* zich op hetzelfde ogenblik zullen verheugen als zij de Heiland zien, die hen heeft liefgehad en Zichzelf voor hen heeft overgegeven.

De bruid van Christus

Zoals we reeds eerder hebben opgemerkt is de gemeente de bruid van Christus. Aan de gemeente in Korinthe schrijft Paulus:

“Ik heb u aan één man verloofd, om u als een reine maagd aan Christus voor te stellen” (2 Kor. 11:2).

De bruid van Christus zal de vrouw des Lams zijn (Openb. 21: 9), als de bruiloft van het Lam gevierd zal worden (Openb. 19:7). Christus en zijn bruid zullen verenigd worden in de nauwste gemeenschap, die de liefde kan bereiken. Deze bruid is een geheel, ofschoon zij bestaat uit alle gelovigen die deel uitmaken van de gemeente van God. De bruid ziet uit naar de komst van de bruidegom. Met de Geest verbindt zij zich in de bede tot de bruidegom “Kom!” (Openb. 22:17). Dit is het antwoord van de gemeente, “de bruid des Lams”, als Jezus Zichzelf aan haar voorstelt als de blinkende morgenster.

De gedachte aan de gemeente, als de bruid van Christus, sluit elke mogelijkheid uit, dat slechts een deel van de gelovigen zal meegaan, als de Heer komt om de zijnen tot Zich te nemen. Tot de bruid van Christus behoren *alle* gelovigen van deze genadetijd en zij zullen *allen* opgenomen worden om voor eeuwig verbonden te zijn met hun hemelse bruidegom.

O bruid des Lams, ontwaak, ontwaak!
O bruid, houd u bereid;
want Christus komt, uw bruidegom,
de hoop der heerlijkheid.

Hij komt, - want o, zijn brandend hart
verdraagt geen scheiding meer.
Hij komt, - en deelt met u zijn vreugd,
zijn heerlijkheid en eer.

De gelukzalige hoop

Als Paulus aan Titus schrijft over de wederkomst van Christus, noemt hij dit de “gelukzalige hoop” (Titus 2:13). Er heerst bij sommige gelovigen verwarring over de betekenis van deze tekst. Zij menen dat er slechts één gebeurtenis mee aangeduid wordt nl.: “de gelukzalige hoop en verschijning van de heerlijkheid”. Zij zien dit dan in betrekking tot twee personen: “onze grote God” en ook: “onze Heiland, Jezus Christus”. Naar mijn overtuiging is het echter in werkelijkheid zo, dat in deze tekst bedoeld wordt op *twee* gebeurtenissen. Ten eerste: “de gelukzalige hoop” en ten tweede: “de verschijning van de heerlijkheid”. Maar beide gebeurtenissen staan in betrekking tot één heerlijke persoon: “onze grote God en Heiland, Jezus Christus”.

Wij worden vermaand om beide gebeurtenissen te verwachten, maar het eerst komt toch “de gelukzalige hoop”. Ongetwijfeld wordt daarmee bedoeld de komst van Christus in de lucht, om de zijnen tot Zich te nemen. Zijn verschijning in heerlijkheid wordt in de Schrift nergens aangeduid als een

gelukzalige hoop. Hoe zou dat ook kunnen, als we er aan denken dat zijn verschijning in heerlijkheid vergezeld zal gaan van ernstige oordelen (zie b.v. Matth. 25:31-46 en Openb. 19:11-16). Maar voordat de grote en doorluchtige dag des Heren komt, zal de Heer de zijnen tot Zich nemen. Deze opname wordt in Titus 2: 13 genoemd “de gelukzalige hoop”. Daarnaar moet de gelovige uitzien. De belijdenis van de hoop moeten wij onwankelbaar vasthouden.

Nergens in het nieuwe testament wordt de gelovige opgewekt om te wachten op, zich gereed te maken voor, of uit te zien naar de dood. Neen, wij zien niet uit naar de dood, maar verwachten de komst van onze Heer. In de Schrift is de hoop van de christen niet iets ondefinieerbaars en op geen enkele plaats wordt er van gesproken als van een onzekere gebeurtenis.

Waarom een gelukzalige hoop?

De hoop die de wereld biedt, is altijd onzeker en veroorzaakt dikwijls teleurstellingen. De hoop van de christen is een zekere verwachting, onvoorwaardelijk en stellig. Ik *zal* komen, heeft de Heer gezegd.

Omdat het de enige hoop is die tot vertroosting kan strekken van hen die treuren over de ontslapen gelovigen, wordt zij ook “de gelukzalige hoop” genoemd. Wij worden opgewekt niet bedroefd te zijn over hen die ontslapen zijn, want God zal hen met Hem brengen. Met deze woorden mogen wij elkaar vertroosten.

Ook omdat alle gelovigen verenigd zullen worden bij de komst des Heren, wordt het “de gelukzalige hoop” genoemd. Nadat de doden in Christus zullen zijn opgestaan, zullen wij *met hen* in wolken worden opgenomen. Zo zullen wij, met allen die de Heer liefhebben, Hem ontmoeten.

Ik twijfel er niet aan, dat de zielen van de ontslapen gelovigen nu met Christus zijn, maar we lezen in de Schrift nergens van verheerlijkte zielen. De lichamen van deze gelovigen zijn gezaaid in oneer: zij zullen worden opgewekt in heerlijkheid bij de komst des Heren. En wij die leven? Het lichaam onzer vernedering zal veranderd worden, gelijkvormig aan het lichaam van zijn heerlijkheid (Fil. 3:21). Opnieuw kunnen we spreken van een gelukzalige hoop, met het oog op onze behoudenis, die eerst volledig zal zijn bij de komst van de Heer. In Rom. 13:11 schrijft Paulus:

“De behoudenis is ons nu nader dan toen wij geloofd hebben”.

Natuurlijk denkt hij hierbij aan de behoudenis van onze lichamen. Nu reeds bezitten wij de behoudenis der ziel, die door Christus’ werk op het kruis voor ons verworven is. Bij zijn komst zal deze behoudenis zich ook uitstrekken tot onze lichamen. Als wij ontslapen, wordt dit genoemd “*ontkleed* worden”, terwijl bij de komst des Heren de verandering van onze lichamen wordt gezien als van “*overkleed zijn*” (2 Kor. 5:4). Wanneer ons aardse huis van deze tabernakel (ons lichaam) afgebroken wordt, hebben wij een gebouw van God, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig, in de hemelen. De dood zal ongetwijfeld ons zuchten doen ophouden, maar alleen de gelukzalige hoop, de wederkomst van Christus, zal ons een nieuw lichaam schenken (Rom. 8:23).

Alles zal dus veranderen bij de komst van Christus voor de zijnen, onze gelukzalige hoop.

Aan Hem gelijk

Nu dragen wij nog het beeld van de eerste mens, Adam. Straks zullen wij het beeld van de hemelse dragen. Als Hij zal geopenbaard worden, zullen wij Hem gelijk zijn. Dit is de hoop van de christen, de hoop van de gemeente.

De dood kan dit niet tot stand brengen. Hij bewerkt juist het tegenovergestelde, n.l. het verderf van onze lichamen.

Daarom zien wij niet uit naar de dood, maar naar de komst van onze Heiland, Jezus Christus, die onze lichamen gelijkvormig zal maken aan zijn verheerlijkt lichaam.

Door een blik op het kruis, met het oog des geloofs, zijn onze zielen behouden. Wanneer Hij komt in wolken zullen onze ogen Hem zien, dan zullen ook onze lichamen behouden zijn geworden. En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zichzelf gelijk Hij rein is.

Satan tracht de heerlijke hoop van de gemeente te verduisteren, door donkere wolken te werpen over de verwachting van de gelovigen. Hij stelt hun voor dat eerst het duizendjarig rijk moet komen, of dat zij door de grote verdrukking heen moeten, of dat er slechts een gedeeltelijke opname zal zijn. Maar in de Schrift kunnen we niets van die aard vinden. Geen enkele gebeurtenis staat nu de komst van de Heer voor de zijnen in de weg. Op geen enkele plaats leert het Woord van God dat de gelovige door de grote verdrukking heen moet. En als uit Openb. 5, waar de gemeente in heerlijkheid gezien wordt, blijkt, dat zij reeds is opgenomen vóór de grote verdrukking van Israël, is het ook duidelijk dat zij niet op aarde het duizendjarig rijk zal ingaan.

Alleen genade

Uit Lukas 12:37 blijkt dat er een bijzondere beloning zal zijn voor hen die de Heer, als Hij komt, wakende zal vinden. Het zal moeilijk zijn in de Schrift een schonere belofte te vinden dan deze: “Hij zal Zich omgorden en hen doen aanzitten en naderkomende zal Hij hen dienen”.

Zulk een waarde kent Hij toe aan de genegenheid van de zijnen, die blijkt uit een volhardend wachten op zijn komst. Welk een nederbuigende genade van zijn zijde, dat Hij de zijnen zo tegemoet treedt en wil dienen.

Van onze zijde gezien is er echter geen spraken van verdienste. Alles is louter genade, zoals Petrus zegt in hoofdstuk 1:13 van zijn eerste brief:

“Hoopt volkomen op de genade, die u aangebracht wordt bij de openbaring van Jezus Christus”.

Er zijn tal van aanwijzingen dat wij nu zeer dicht bij de komst van de Heer voor de gelovigen zijn. Hij wacht boven en wij wachten beneden. Met groot geduld wacht Hij op het ogenblik dat de laatste wordt toegevoegd aan de gemeente. Zodra dit gebeurd is, zal Hij opstaan uit de troon van zijn Vader en neerdalen in de lucht. Met een vreugdevol geroep zal Hij al de zijnen tot Zich nemen om voor altijd te verkeren in de plaats, die Hij voor hen bereid heeft.

“En God zal elke traan van hun ogen afwissen en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn” (Openb. 21:4).

De hoop van de gemeente, de komst van Christus, is een gelukzalige hoop.

“Amen: kom Heer Jezus!”